

Introducere

DAR DACĂ...?

Se poticnește. O dâră de sânge însemnează urcușul Său sinuos pe străduța strâmtă a cetății. Lemnul este greu, dar nu asta Îl strivește. Spinii lungi Îi înțepă fruntea. Mare parte din pielea de pe spate, gât și coaste I-a fost jupuită. Prin El, conducătorii locului vor să dea o lecție celorlalți. O lecție menită să descurajeze. O execuție publică, pe un drum circulat, chiar la ieșirea din cetate. Mai vor și să-L unilească, și au izbutit. Este gol-goluț.

La ora 9 dimineața, a ieșit pe poartă. La periferie. Acolo unde se arde gunoiul. Cineva din gloată Îl scuipă. Altul Îi smulge un smoc din barbă și Îi urlă în față batjocoritor toate vorbele ridicole pe care le-a spus și care L-au adus aici. Un altul sugerează că, dacă chiar ar fi cine zice că este, atunci ar trebui să poată face ceva în situația în care Se găsește. Fuseseră deci vorbe goale. Nicio faptă.

Un grup de pescari urmărește scena din depărtare. Cu chipuri schimonosite de durere, cu inimile sfâșiate. Drumul urcă, iar tâmplarul însângerat Se poticnește și cade în genunchi. Dând să Se ridice, cade la loc, iar unul dintre soldați comentează cum că treaba asta ar putea ține toată ziua. Ochind un nord-african din mulțime și arătând cu tăișul sabiei către lemnul masiv, poruncește: „Cară tu asta.“

Simon pășește pe drum, se lasă în genunchi, iar mâinile lui negre ridică o cruce pătată de sânge. Ajuns față în față cu condamnatul, își dă seama că nu a mai văzut niciodată un om atât de desfigurat. Atât de grotesc. Cei doi șoptesc cuvinte neuzite, înaintând greoi, cu picioare târșânde.

În urma lor, cetatea se pregătește de sărbătoare. Locul este ticsit de lume. La câteva sute de metri depărtare, în Templu, Marele preot pregătește jertfa, ascuțindu-și cuțitul de o piatră. Tămâia de dimineață urcă în rotocoale spre ceruri. Pâinea proaspătă o înlocuiește pe cea pusă

înainte ieri. Simon cară lemnul până când soldatul îi spune să se oprească. Iar când o face, soldații Îl trântesc pe osândit pe lemn și Îi întind în lături brațele. Doi îi țin mâna, unul balansează în aer un ciocan. Pironul Îi străpunge încheietura, separând oasele. Țipetele Lui se lovesc de pietrele enorme din care sunt ridicate zidurile cetății.

Din respect pentru goliciunea Lui, femeile s-au strâns la o oarecare distanță. Mama lui este nemângâiată. O a doua femeie stă în apropiere. Nimeni nu îi cunoaște numele. Tot ce știm este că în ultimii doisprezece ani a avut în permanență sângerări, ceea ce o transforma într-o proscrisă. Pângărită. Nu are voie să intre în Templu. Și-a cheltuit economiile de o viață pe tratamente care nu i-au adus ușurare. Apoi L-a întâlnit pe osândit, și s-a agățat de „aripile“ cămășii Lui. Acum nu mai are sângerări.

Soldații bat piroane în cealaltă mână a Omului și prin ambele picioare; înalță lemnul, precum Moise care a înălțat șarpele în pustie. Graviția sfâșie carnea când, fără urmă de grijă, bârna este coborâtă într-o groapă. Pe un semn pus deasupra capului Său, scrie, în greacă, latină și ebraică „Împăratul iudeilor.“ Este flancat de doi bărbați de rând, aflați pe moarte.

Mulțimea este mai mare decât e obiceiul la o execuție de dimineață. Faptul nu scapă neobservat de soldați. Un cerșetor pe nume Bartimeu urmărește scena, cu ochii în lacrimi. Auzind de proces și de acuzațiile inventate, a venit într-un suflet tocmai de la Ierihon. A bățut vreo 30 km pe timp de noapte. Cei doi se cunoscuseră în urmă cu câțiva ani, la poarta cetății. Pe atunci, orb fiind, Bartimeu umbla cu cerșitul. Până L-a întâlnit pe Omul acesta. I-a spus: „Vreau să văd.“ Și de atunci, Bartimeu are o vedere perfectă – dar acum nu-i place ceea ce vede.

Este aici și Nicodim, precum și un bărbat pe nume Lazăr, care stă înmărmurit alături de surorile sale. Acesta este cunoscut în părțile de nord. Povestea lui este faimoasă, pentru că a murit și era de patru zile în descompunere atunci când condamnatul i-a strigat să iasă din mormânt. Până și lui îi vine greu să-și creadă propria poveste. Un băiat din partea locului, fost paralytic, care fusese coborât de prieteni prin acoperișul unei case aglomerate, unde se afla condamnatul, pășește neliniștit în apropiere. Un centurion stă retras într-o parte. Respectuos. Nu este cu garnizoana lui. Un om aflat sub autoritate, e venit să-și prezinte omagiile. Din umbră, un pescar mândros așteaptă cu nerăbdare. Cu o mână pe mânerul sabiei. Odată cu scurgerea ceasurilor, ceilalți pescari devin mai zgomotoși. Și

Baraba este aici. El este un ucigaș. A fost eliberat de dimineață de la o condamnare la moarte. Stă în umbră, din cale-afară de nedumerit și mirat.

În mulțime se iscă încăierări. Soldații se agită. Sunt chemate și trimise întăriri.

Săptămâna trecută, condamnatul a pretins că râvna pentru casa Tatălui Său Îl mistuie. Acum este mistuit de chin. Mânjit în propriul sânge. I se prelinge în șuvoaie pe trup și picură în țărână, unde pământul înghite, tăcut, pata stacojie. Deasupra, pironiți pe cruci, cei trei osândiți poartă o conversație. Ceva despre Paradis. Unul crede. Celălalt, nu. Un pâlc de soldați joacă un joc pe drum, nu departe. Trăgând la sorți pentru cămașa Omului. În următoarele câteva ceasuri, Omul atârnat pe crucea din mijloc Se împinge în picioare, Își trage greutatea cu brațele și încearcă să-Și umple plămânii cu aer. Fiecare respirație e mai anevoioasă ca cea de dinainte. E tot mai slăbit.

De acum, nu mai e mult.

Mulți din mulțime bocesc. Și-au sfâșiat hainele. Jelesc pe conducătorul unei rebeliuni neizbutite. Săptămâna trecută, cetatea întregă era gata să-L instaleze ca domnitor pe acest Om. Cu strigăte, fluturând ramuri de palmier și aruncându-și hainele pe jos în calea Lui. Lăudându-L pe Acela care avea să cucerească Roma. Până și pietrele scoteau strigăte. Dar Omul a făcut niște declarații strigătoare la cer. Nu le-a susținut cu fapte. Mult zgomot pentru nimic. Acum e un nime-n drum. Acoperit de rușine. Respins. Rănit. Zdrobit. Nu cu mult mai bun decât un tâlhar ordinar, fără nume. Un bob de grâu ce cade pe pământ. Ajuns în cântecul bețivilor.¹

În ultimele trei ceasuri, un întuneric straniu s-a întins peste pământ.

Agățată de brațul unuia dintre pescari, mama Lui se trage mai aproape. Muribundul le vorbește amândurora. Femeia își îngroapă fața în umărul bărbatului. Genunchii i se înmoaie, iar el o susține. Este sfâșiată de durere. Se retrag, iar Omului I se face sete. Un soldat înmoaie un burete în ceva acru și îl ridică la gura Omului, dar El refuză. Un scrib, om învățat, vede că Omul refuză buretele și își zice: *Oare o fi cu puțință...?* Cuvintele unui psalm îi răsună în minte: „Când mi-e sete, îmi dau să beau oțet.”²

Cu un efort considerabil, Omul Își ridică bărbia din piept și privește mulțimea.

Respirația îi devine mai găfăită. Se îneacă. Adunându-și ultimul strop de energie, Omul Se mai împinge o dată și scoate un ultim strigăt îndreptat spre cer. O umbră cade peste El, învăluindu-L, ca într-un giulgiu, în întuneric. Până și Dumnezeu L-a părăsit.

În Templu, Marele spreot taie gâtul mielului și strânge sângele cald într-un lighean. Într-un nor de tămâie, intră cu sângele în Sfânta Sfintelor și unge cu el capacul Chivotului. Clopoțeiii legați de cămașa lui zornăie în mers. Frânghia legată de gleznă lasă în urma lui o potecă și se face nevăzută după perdea.

Pe drumul din afara porților cetății, Omul condamnat expiră, moare, Își dă Duhul.

Sub El, pământul se cutremură. Deasupra Lui, cerul se scufundă în beznă. O lumină din cer a fost stinsă.

Ba nu. *Lumina.*

Oamenii din mulțime se strând unii în alții, cu șoapte stinse. Fulgere răspicate în pânze de păianjen brăzdează, luminoase, cerul. Aerul se răcește. În apropiere, un soldat scutură din cap, șoptind ceva despre Fiul Dumnezeu.

Cei doi bărbați aflați de o parte și de alta trăgănează. Ca să grăbească lucrurile, soldații răsucesc niște drugii grei și le sfărâmă picioarele. Nemaiputând să-și împingă greutatea în sus, nu trece mult timp până ce condamnații se sufocă.

Cum nu mai este mare lucru de văzut, soldații împrăștie mulțimea. Condamnatul spânzură singur. Mort. Cu ochii încă deschiși. Viața care fusese acolo cu câteva clipe în urmă, L-a părăsit.

De pe degetele piciorului stâng îi mai picură încă sânge. Cuvintele lui Moise răsună ca un ecou: „Căci viața trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneți pe altar, ca să slujească de ispășire pentru sufletele voastre, căci prin viața din el face sângele ispășire.”⁴³

Omul fără viață atârână într-un unghi ciudat, iar oasele Îi par ieșite din încheieturi. Mama Lui, aflată mai la o parte, nu vrea să plece. Strigă din toți plămâinii. Un soldat înfige brutal o sulită în coasta Omului mort, iar din rană începe să curgă sânge și apă. Sunetul de împroșcare răsună cu un ecou. Pământul se cutremură și se zdruncină cu o furie sălbatică. Pietrele templului se clatină. Perdeaua se rupe în două. Cerul tună și străfulgeră. Pe semnul de deasupra capului Său scrie „Împăratul iudeilor.”

Dar dacă e adevărat?

Cu ani în urmă, am deschis Biblia și am început să mă frământ cu această întrebare: Dacă fiecare cuvânt din această poveste este absolut adevărat și pot să am încredere în ea? Dacă Isus este cu adevărat cine afirmă că este? Dacă Regele universului îmi vorbește direct prin cuvintele cărții Lui? Dacă ceea ce spune El este mai adevărat decât circumstanțele în care mă aflu eu, decât ceea ce îmi văd ochii și îmi aud urechile?

Iar dacă acest Cuvânt al Lui este adevărat, cum răspund? Ceva în mine ar trebui să se schimbe, dar ce anume? Cum? Pentru că, dacă această poveste este adevărată, atunci Regele Regilor, Dumnezeuul infinit prin al cărui cuvânt a luat ființă Calea Lactee și eu însumi – pentru că mă iubește într-un mod profund – a coborât de pe tronul Său și S-a îmbarcat într-o misiune de salvare, ca să mă scape pe mine, un sclav egocentric.

Ce fel de rege face așa ceva?

Dacă moartea și învierea lui Isus, Hristosul, este unicul și cel mai important eveniment din istoria umanității și dacă un strop din sângele Lui este lucrul cel mai puternic din acest univers sau oricare altul? Dacă Isus cel mort și crucificat a revenit la viață, prin puterea Duhului Sfânt, și este viu astăzi? Chiar acum. Dacă, învingând dușmanul, ne dă și nouă puterea de a înfăptui ceea ce a înfăptuit El? Miruindu-ne cu ceva ce ne apără de rău. De dependențe. De boală. De păcat și blestem generațional. De împietrirea propriilor noastre inimi. Dacă singura Lui dorință este să cunoaștem dragostea cu care Tatăl L-a iubit dinainte de întemeierea lumii?

Glumești?

Apelând la toate tacticile și armele din arsenalul său, dușmanul nostru a atacat această Evangheliie. Aceste cuvinte. Cel mai mare război din istoria istoriei și de dincolo de ea s-a purtat cu însuși acest cuvânt. *Cuvântul*. A fost abuzat, falsificat, denaturat, modificat, i-ar credibilitatea i-a fost atacată. Cu atâta împotrivire la adresa lui și la adresa noastră, ne vine greu să credem că înseamnă astăzi ceea ce era menit să însemne. Multora dintre noi, în mod conștient sau nu, ne vine greu să credem că sângele vărsat de un Om numit Isus, cu două mii de ani în urmă, are legătură cu noi, aici, astăzi.

Ca atare, trăim prinși la mijloc și nu știm sigur ce să credem.

Dar – dacă...?

Dacă povestea Lui este adevărată?

Dacă acest Isus, Cel care a ieșit afară din mormânt, strălucind ca soarele, ținând în mână cheile morții și ale Hadesului, este viu – în tine? În mine? Eu scriu ficțiune și îmi câștig traiul din asta, dar ideea asta este ori cea mai deplasată pe care am auzit-o vreodată, ori cel mai important adevăr rostit vreodată.

Uite un exemplu: Isus a vorbit despre Împărăția Cerurilor mai mult decât despre orice altceva. În Matei 13, El a comparat-o cu un năvod care, aruncat fiind în mare, a prins câte ceva din toate soiurile de pește. Când s-a umplut, a fost tras la mal, unde ceea ce era bun a fost strâns în vase, iar ceea ce era rău a fost aruncat. Isus vorbea despre un eveniment viitor din istorie, care va avea loc în mod real.

El a continuat să explice că, la sfârșitul veacului, îngerii vor veni și îi vor separa pe cei răi de cei dreți, iar cei răi vor fi aruncați în cuptorul de foc, unde vor fi bocete și țipete ca din gură de șarpe. Despre acest eveniment, Pavel i-a scris bisericii din Corint: „Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup“ (2 Cor. 5:10). Dar iată ce scrie în continuare: „Ca unii care cunoaștem deci frica de Domnul, pe oameni căutăm să-i încredințăm“ (2 Cor. 5:11a).

Să fie clar – Isus a făcut anumite afirmații care au părut ascultătorilor Lui de-a dreptul smintite. Probabil că niciuna nu a fost mai tare ca asta: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană și sângele Meu este cu adevărat o băutură. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne în Mine, și Eu rămân în el“ (Ioan 6:53-56).

Imaginează-ți că te afli în mulțimea care L-a auzit rostind aceste cuvinte – în paranteză fie spus, faptul s-a petrecut imediat după ce a umblat pe apă. Dacă m-aș pomeni că urmez un individ care poate merge pe apă și totuși îmi zice să-L mănânc și să dau totul pe gât cu o juma' de litru din sângele Lui, m-aș scărpinga la ceafă și mi-aș reevalua paradigma de luare a deciziilor.

Dacă te uiți mai atent la pasajul acesta, vei vedea că: „Mulți din ucenicii Lui, după ce au auzit aceste cuvinte, au zis: «Vorbirea aceasta este prea de

tot: cine poate s-o suferi?»... Din clipa aceea, mulți din ucenicii Lui s-au întors înapoi și nu mai umblau cu El“ (Ioan 6:60, 66). Până și ucenicilor Săi le-a căzut greu, și trăiau în prezența Lui!

Dacă Isus este cine zice că este și dacă a făcut ceea ce Scriptura consemnează că a făcut și face, atunci viața Lui și cuvintele Lui, prin însăși natura lor, pretind un răspuns. Și lipsa unui răspuns este tot un răspuns. Nu putem privi cu o indiferență politicoasă și/sau resemnare viața și cuvintele lui Isus din Nazaret.

Eu și cu tine avem o problemă, iar apariția unui bebeluș de sex masculin, într-un staul fără nume din Betleem, este primul nostru indiciu că problema se află în afara controlului nostru – că, după câteva mii de ani de insistat pe lângă noi să ne întoarcem la El, a venit El la noi. Ca să ne scape de noi înșine.

Problema – motivul pentru care Regele regilor a coborât de pe tronul Său și a venit aici – este păcatul meu. Păcatul tău. Și totala și suprema noastră inabilitate de a face ceva în această privință. Cunoștințele și înțelegerea noastră asupra situației au fost bătătorite de vreme și de un inamic inteligent, dar, în economia lui Dumnezeu, din motive pe care nu le pot pricepe, păcatul cere o plată.

Păcatul cere sânge.

Nu pot explica de ce. Pur și simplu, așa stau lucrurile. Undeva pe drum, m-am împăcat cu această frumoasă, tandă, magnifică, barbară, zdruncinătoare, eternă, neechivocă realitate cum că nașterea, viața și moartea acestui băiețel inocent și magnific Bărbat sunt, pur și simplu, primul pas al Regelui meu, de la tron, la troacă, la cruce, la mormânt, la iad, la dreapta lui Dumnezeu.

Ca rezultat, sunt cumpărat cu sânge. Spălat cu sânge. Și răscumpărat cu sânge.

Și tu la fel.

Ce fel de rege face așa ceva? Greutatea răspunsului mă înfioară, pentru că mă cunosc. Nu sunt vrednic.

De ce am scris această carte?

Acum câțiva ani, când le-am lansat pentru prima dată ideea acestei cărți, soția mea, Christy, și agentul meu, Chris, m-au întrebat: „Care-i ideea de bază?“ Și, în cei doi sau trei ani care s-au scurs de atunci, de fiecare

dată când am prezentat cuiva această carte, mi s-a pus aceeași întrebare. Sincer să fiu, încă mi-e greu să dau un răspuns. Nu pentru că nu-l cunosc, ci pentru că nu sună cuprinzător. Ar fi multe de zis, dar, dacă mă strângi cu ușa, ți-l pot da într-un cuvânt: „Libertate.“ Eliberare de lucrurile care ne vor capetele pe un platou.

Dacă ești căzut la pământ, dărâmat, cu inima frântă, sângerând pe dinăuntru, urmărit de o viață întreagă de decizii proaste, iar acum de grațiile unor consecințe și mai rele, rușinat, chinuit de gândul de a te scula din pat și de a ține piept zilei de azi (sau următorului minut), dacă te gândești mai mult să dai colțul decât să te apuci de viață, dacă, mânios (ba nu – enervat la culme), scuturi pumnul către Dumnezeu, strigând către cer, zgâindu-te la mâinile tale, știind ce au făcut și întrebându-te cum, oare, te-ar putea iubi vreodată Dumnezeu, dacă simți că nu mai poți să respiri din cauza răniilor din piept, ștergând puroiul care ți se scurge din inimă pentru că ai avut încredere în cineva, dacă șezi cu capul în mâini și prin fața ochilor îți trec, unul după altul, chipurile celor pe care i-ai trădat și care nu-ți mai acordă încredere, și te întrebi de unde să începi, dacă scrutezi orizontul după vreo urmă a „risipitorului“ tău, dar acesta nu este nici măcar pe același fus orar, dacă te trezești la mare depărtare de casă întrebându-te cum să te întorci și ești incapabil sau nesigur cum să faci față norului ciupercă ridicat de plecarea ta, dacă te simți sufocat de o dezolare sfâșietoare pentru suflet și zdrobitoare pentru duh, incapabil să vezi lumina zilei din cauza păturii de întuneric, incapabil să cobori din caruselul nefericirii și să oprești cercul vicios al amorțirii durerii cu medicamente sau băutură sau bani sau orice altceva decât iubirea magnifică și plină de tandrețe a lui Isus – ți-aș da această carte.

Trebuie să recunosc că o parte din lucrurile despre care scriu cer oarece imaginație. Îmi rezerv dreptul de a-mi imagina acele detalii despre care nu putem ști și nu putem dovedi nimic. Habar n-am dacă femeia cu scurgerea de sânge, centurionul, Bartimeu și alții au fost prezenți la răstignirea lui Isus. Evident, nu pot dovedi că au fost. Dar, dacă aș fi fost în locul lor și Isus ar fi făcut cu mine și în mine ceea ce a făcut cu ei și în ei, aș fi fost acolo. M-am străduit să gândesc în felul acesta. De asemenea, sunt dureros de conștient de avertismentul din Apocalipsa 22:18 vizavi de oricine adaugă ceva acelei cărți și de urgiile de care va avea parte. Cu degete tremurânde, deci, m-am căznit să scriu în cadrul